Blândețea

Să deschidem Cuvântul lui Dumnezeu la Galateni 3, capitolul 5, unde mai avem câteva lucruri de învățat. Zilele trecute, am citit despre faptele firii pământești și despre roada Duhului. În faptele firii pământești am identificat mâniile, certurile, vrăjbile, pizmele și am discutat despre pizmă, ce reprezintă ea. În contrast, roada Duhului include dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor, despre care se spune că *împotriva acestor lucruri nu este lege*, iar cei ce sunt ai ui Hristos Isus *și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei*. Amin.

Doresc, să ne concentrăm asupra blândeții. Când auzim acest cuvânt, să ne gândim la o persoană blândă. În opoziție cu blândețea, ne vin în minte asprimea, iuțimea, strigarea, mânia, printre altele. Acestea sunt manifestări ale firii pământești, în timp ce blândețea este parte din roada Duhului.

Duhul Sfânt lucrează cu noi prin Cuvânt și împrejurări pentru a ne cultiva blândețea, o trăsătură caracteristică Domnului Isus. Înainte de a citi despre Domnul Isus, să ne amintim de Vechiul Testament, unde Sfânta Scriptură ne vorbește despre Moise, caracterizat de Dumnezeu ca fiind cel mai blând om din vremea sa. Ne întrebăm cum a ajuns Moise atât de blând.

Să citim acum din Matei, capitolul 11, versetul 28: *„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este ușor și povara Mea este ușoară.”*

Să explorăm în continuare Scriptura pentru a vedea că Dumnezeu ne cere să fim blânzi. Moise a fost un exemplu de blândețe, la fel și Domnul Isus, care ne îndeamnă: *„Veniți la Mine și învățați blândețea.”* Este esențial să înțelegem că blândețea este o roadă a Duhului, o manifestare a lucrării lui Dumnezeu în noi.

Prin urmare, trebuie să ne străduim să cultivăm blândețea în caracterul nostru. În 2 Timotei, ni se spune să evităm certurile, deoarece duhul de ceartă aduce tulburare și tot felul de fapte rele. În schimb, trebuie să fim blânzi cu toți, capabili să învățăm pe ceilalți cu îngăduință răbdătoare și să îndreptăm cu blândețe pe potrivnici.

În continuare, vom explora o caracteristică a oamenilor din zilele din urmă, așa cum este descrisă tot în 2 Timotei, la capitolul trei, versetele de la 1 la 5: *„Să ştii că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecaţi, clevetitori, neînfrânaţi, neîmblânziţi, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfaţi; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceştia.”* Amin.

La versetul 3, printre multe alte calități negative, este menționat termenul *„neîmblânziți”*. Acesta ne aduce aminte de animalele sălbatice care sunt dificil de îmblânzit. Există oameni care reușesc să îmblânzească unele dintre aceste animale sălbatice, și calul este un exemplu de animal care poate fi îmblânzit de om. Calul sălbatic inițial nu recunoaște stăpânul, dar prin anumite proceduri, așa cum fac oamenii din lume, este adus la o stare de blândețe și domesticit.

În contextul nostru spiritual, a fi blând înseamnă să îmblânzești pe cineva sau să fii îmblânzit. Când cineva este descris ca *„neîmblânzit”*, este comparabil cu un animal sălbatic care nu a fost îmblânzit. În acest sens, noi trebuie să fim îmblânziți de Dumnezeu. Dumnezeu are rolul de a ne îmblânzi pe noi, oamenii care încă nu am fost îmblânziți. Îmblânzirea pe care Dumnezeu trebuie să o realizeze în relația Sa cu omul este esențială. Omul trebuie să fie adus la o stare de blândețe asemănătoare cu a Domnului Isus. În acest sens, citim în Tit, de la capitolul 3, care subliniază importanța îmblânzirii. Versetul 1 ne îndeamnă: *„Adu-le aminte să fie supuși stăpânirilor și dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun. Să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blândețe față de toți oamenii.”* Următorul verset ne reamintește că și noi am fost altădată lipsiți de înțelepciune, neascultători, rătăciți, robi ai poftei și plăcerii, trăind în răutate și pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții.

Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să fim cumpătați, să evităm cearta și să fim plini de blândețe față de toți oamenii. Când spunem *„plini de blândețe”*, înseamnă că nu trebuie să lăsăm loc pentru asprime sau dispute, ci să cultivăm blândețea în toate aspectele vieții noastre. Este important să fim cumpătați și echilibrați.

Referințele de la versetul 2 ne îndrumă către alte pasaje din Scriptură care vorbesc despre blândețe, cum ar fi în 2 Timotei, Efeseni, Filipeni și Coloseni. Explorând aceste referințe, putem înțelege mai bine cât de multă importanță acordă Dumnezeu blândeții ca trăsătură de caracter. În Filipeni, capitolul 4, versetul 5, citim: *Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii*.

Acest verset ne oferă o oportunitate de a ne evalua blândețea, deoarece suntem îndemnați ca blândețea noastră să fie cunoscută de toți oamenii. Prin urmare, avem o oglindă clară în care ne putem privi pentru a verifica cum stăm cu blândețea, având grile de evaluare oferite de Domnul. Dacă interacționăm cu 10 persoane, este important să ne întrebăm câți dintre aceștia ar trebui să experimenteze blândețea noastră. Ar trebui să fie toți, sau doar 8 sau 7 dintre ei?

Există cazuri în care o persoană poate fi blândă în cadrul adunării, dar acasă se comportă diferit, manifestând nervozitate și strigând la soție și copii. Este esențial să ne întrebăm dacă blândețea noastră ar trebui să fie cunoscută doar de cei din adunare sau de toți cei cu care interacționăm. Scriptura ne spune clar că toți oamenii ar trebui să o cunoască. Acest lucru implică un efort din partea noastră și o lucrare a Duhului Sfânt în noi pentru a cultiva blândețea.

În Epistola către Efeseni, capitolul 4, versetele 1, 2 și 3, Apostolul Pavel ne îndeamnă: *„Vă sfătuiesc, dar, eu cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare, îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii.”* Amin.

Aici ni se reamintește că trebuie să ne comportăm într-un mod care reflectă chemarea pe care am primit-o de la Domnul Isus, care ne-a invitat să învățăm de la El, El fiind blând și smerit cu inima. Smerenia și blândețea sunt calități pe care trebuie să le manifestăm, având răbdare și îngăduință unii față de alții în dragoste, păstrând unitatea Duhului și legătura păcii.

Continuând cu Efeseni 4, versetele 29 până la 32, ni se spune: *„Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud. Să nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării. Orice amărăciune, orice iuţime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiţi buni unii cu alţii, miloşi, şi iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Hristos.”* Amin.

Deși nu se menționează explicit despre blândețe, se subliniază necesitatea eliminării amărăciunilor, iuțelilor, mâniilor, strigărilor, clevetirilor și oricărui fel de răutate, îndemnându-ne să fim buni, miloși și să ne iertăm reciproc, așa cum Dumnezeu ne-a iertat prin Hristos.

Prin urmare, este clar că blândețea și celelalte virtuți creștine trebuie să fie manifestate în toate relațiile noastre, nu doar în cadrul adunării, ci și în viața de zi cu zi, acasă și în orice context ne-am afla.

Fiți blânzi unii cu alții și iertați-vă unul pe altul, așa cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos. În Coloseni capitolul 3, blândețea este din nou subliniată, alături de smerenie, ca virtuți pe care Domnul Isus le-a evidențiat. Ele sunt strâns legate una de cealaltă. De la versetul 12 din capitolul 3, citim: *„Astfel dar, ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi preaiubiţi, îmbrăcaţi-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiţi-vă unii pe alţii, şi, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertaţi-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, aşa iertaţi-vă şi voi.Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcaţi-vă cu dragostea, care este legătura desăvârşirii.”*

Îmbrăcămintea spirituală pe care suntem chemați să o purtăm implică o acțiune conștientă: să renunțăm la omul cel vechi, la mânie, vrăjmășie, răutate, clevetire și vorbe rușinoase. În schimb, să ne îmbrăcăm cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după Chipul celui ce l-a făcut, și să cultivăm o inimă plină de îndurare, bunătate, smerenie, blândețe și îndelungă răbdare. Aceste calități, când sunt prezente împreună, creează o armonie interioară.

Să ne întoarcem la exemplul Domnului Isus și să ne întrebăm cum a trăit El, pentru că, după cum ne spune Scriptura: *„Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Domnul Isus.”* El a exemplificat o viață lipsită de pizmă și duh de ceartă, care aduc tulburare și fapte rele. Înțelepciunea divină este descrisă ca fiind curată, pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire și nefățarnică.

Roada neprihănirii se seamănă în pace pentru cei ce fac pace. Înțelepciunea care vine de sus este descrisă ca fiind pașnică, curată, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare, putem spune – îndelung răbdătoare, fără părtinire și nefățarnică, în contrast cu înțelepciunea pământească.

Versetul 13 din Iacov capitolul 3 ne întreabă: *„Cine dintre noi este înţelept şi priceput? Să-şi arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândeţea înţelepciunii!”* Nu este vorba doar de înțelepciune, ci de *„blândețea înțelepciunii”*. Aceasta este înțelepciunea care vine de la Dumnezeu.

Pentru a ajunge la această înțelepciune, trebuie să colaborăm cu Duhul Sfânt. Dar ce acțiuni trebuie să întreprindem? Ce materie primă avem la dispoziție? Într-un loc spune că un *„duh blând și liniștit”* este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

Trebuie să căutăm blândețea ca pe un margaritar sau o comoară. În opoziție cu blândețea, adesea întâlnim iuțimea, strigarea, pizma și duhul de ceartă. Smerenia este considerată aproape ca sora mai mică a blândeței. Practicând supunerea și fiind smeriți față de Domnul Isus și Cuvântul Său, putem crește în blândețe.

Să ne gândim la Cuvântul lui Hristos ca la o materie primă în faza embrionară, care, sub influența Duhului Sfânt, se dezvoltă și crește în noi. Pe măsură ce cuvântul crește în noi, se manifestă roada Duhului, inclusiv blândețea.

Nu ne naștem cu blândețea; ea nu este prezentă în mod natural. Oamenii păcătoși sunt descriși ca fiind *„copii ai mâniei”*, nu *„copii ai blândeții înțelepciunii”*. Trebuie să aplicăm învățăturile Domnului cu mare atenție și să ne gândim la omul din interior ca la un atelier în care dorim să construim ceva valoros, cum ar fi o mobilă.

Este esențial să fim interesați de construirea acesteia și să nu uităm de ea, pentru că altfel, când vine timpul să ne odihnim, ne putem da seama că nu am realizat nimic. Cât de mult ne străduim să cultivăm blândețea? La fel cum într-un atelier se construiește, se finisează și se lucrează cu diverse unelte pentru a obține un produs finit, tot așa și noi ar trebui să lucrăm la dezvoltarea roadei Duhului, care, după cum am citit în Galateni 5, include și blândețea. Să reflectăm la învățăturile Domnului Isus și să le aplicăm în mod concret, nu doar să le acceptăm teoretic, pentru ca acestea să producă în noi roada Duhului.

Deschidem la Matei capitolul 26 și citim începând cu versetul 47. Să ne aducem aminte de această întâmplare, ce s-a întâmplat acolo, ce lucruri au fost. Domnul Isus, cunoscând dinainte toate evenimentele ce urmau să se întâmple, inclusiv trădarea din partea lui Iuda și faptul că va fi prins, omorât și răstignit, s-a rugat Tatălui Ceresc și a primit răspunsul, înțelegând că Tatăl îl va lăsa în mâinile păcătoșilor. El a spus: *„Iată că a venit ceasul ca Fiul omului să fie dat în mâinile păcătoșilor.”*

Cu aceste gânduri în inimă, să ne întrebăm cum a fost Domnul Isus, ce sentimente avea în inima Sa, când știa ce urma să se întâmple și cum am reacționa noi în locul Lui. Să ne gândim dacă a manifestat blândețe. În versetul 47, în timp ce vorbea, se spune: *„Pe când vorbea El încă, iată că vine Iuda, unul din cei doisprezece, cu o gloată mare, cu săbii şi cu ciomege, trimişi de preoţii cei mai de seamă şi de bătrânii norodului. Vânzătorul le dăduse semnul acesta: Pe care-l voi săruta eu, acela este; să puneţi mâna pe el! Îndată, Iuda s-a apropiat de Isus, şi I-a zis: Plecăciune, Învăţătorule! Şi L-a sărutat. Isus i-a zis: Prietene, ce ai venit să faci, fă! Atunci oamenii aceia s-au

apropiat, au pus mâinile pe Isus, şi L-au prins. Şi unul din cei ce erau cu Isus, a întins mâna, a scos sabia, a lovit pe robul marelui preot, şi i-a tăiat urechea." Amin*.

Atitudinea Domnului Isus este reflectată și în profeția lui Isaia. El a fost dus ca un miel la măcelărie. Ce caracteristică are mielul? În mod simbolic, oamenii îl descriu ca fiind blând. Mielul este blând, iar Domnul Isus a exemplificat această blândețe. Nu este necesar să căutăm mai departe, deoarece versetul spune totul: *„Când a fost chinuit și a suferit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care îl duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund. N-a deschis gura."* Amin.

Domnul Isus a urmat cu strictețe învățăturile cerești, legea lui Dumnezeu, care este perfectă. El nu s-a abătut niciodată de la Cuvântul lui Dumnezeu, care este etern și valabil și pentru noi. Tot ceea ce a fost valabil pentru El este valabil și pentru noi. Ce a realizat Domnul Isus atunci când a fost capturat?

Ce învățături au fost esențiale pentru El și de la care nu s-a abătut? El însuși a spus: *„Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl meu care mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de 12 legiuni de îngeri?"* Dar nu a făcut-o. În mod obișnuit, reacția umană este de opoziție, de încrâncenare, de tulburare, nu de a rămâne în pace. Înțelepciunea divină este blândă și pașnică. Domnul Isus a fost un exemplu de pace. Această atitudine ne invită și pe noi să o adoptăm. Este o poziție nobilă, nu-i așa?

Să reflectăm la ceea ce a practicat El și la ceea ce ne învață. Revenim la învățătura importantă din Matei 11:29: *„Învățați de la mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inimă."* De la El trebuie să învățăm blândețea. Duhul Sfânt ne reamintește învățăturile Domnului Isus și ne ajută să ne amintim tot ceea ce El ne-a lăsat scris. Prin urmare, vom găsi odihnă pentru sufletele noastre. Blândețea nu este doar o virtute de dorit, ci aduce odihnă în inima noastră. Un om blând este, într-adevăr, odihnit în inima sa.

Să ne întoarcem la Matei 5, unde găsim învățături care ne îndrumă spre blândețe. Acestea nu sunt alese la întâmplare, ci au scopul de a ne călăuzi, nu doar de a ne ocupa timpul sau de a ne chinui sufletul pentru a-i face pe plac lui Dumnezeu. Dumnezeu dorește ca robii Săi să fie ascultători, dar și să înțeleagă profunzimea și scopul învățăturilor Sale.

Citind de la Matei 5, versetul 38, să vedem cum a aplicat Domnul Isus, ne gândim la El și apoi, bineînțeles, ne gândim și la noi. Ce ne-a învățat El aici, cum a aplicat El? *„Ați auzit că s-a zis, ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, dar Eu vă spun să nu vă împotriviți celui ce vă face rău, ci oricui te lovește peste obrazul drept întoarce-i și pe celălalt."* Amin.

Poate ne gândim numai la anumite evenimente din viața noastră care ar fi importante să le împlinim în zona aceasta. Să nu ne împotrivim în război, să nu ne împotrivim poliției sau altor situații majore, dar Domnul Isus ne îndeamnă să nu ne împotrivim niciunui om. Există multe evenimente în viața noastră în care diavolul încearcă să ne facă să ne împotrivim, și nu neapărat într-un mod vizibil.

De exemplu, mie mi s-au întâmplat anumite lucruri zilele acestea, și vine satana cu gândul să te împotrivești, dar nu vrea să te împotrivești într-un mod evident, astfel încât să fie observat de ceilalți, ci doar în interiorul tău.

Am fost la medic miercuri trecută și mi-am extirpat o măsea care era distrusă. Medicul a vorbit cu mine, deoarece eu nu știam aproape nimic despre stomatologie, și mi-a propus să îmi pună un implant acolo. Lângă maseaua distrusă era o altă gaură, unde avusesem o coroniță care a trebuit îndepărtată și nu se mai putea pune alta, lăsându-mă cu două spații libere.

Medicul a sugerat să lucreze și la cealaltă gaură, pentru a finaliza mai repede tratamentul. Mi-a explicat că nu întotdeauna implantul reușește și că, dacă cineva îmi spune că reușește 100%, nu este adevărat. M-a avertizat astfel despre posibilitatea nereușitei. Și m-am gândit, ce să fac?

Am acceptat să merg înainte și să accept ce îngăduie Dumnezeu.

După ce mi-a făcut toată lucrarea, câțiva dintre voi știți detaliile, și după ce a trecut efectul anesteziei, m-am trezit cu o pareză la buză, la dinți și la bărbie, și cu o durere continuă. Sunt 7 zile de atunci și încă mă doare, mă doare intens, și nu mă lasă. Ce dorește diavolul? Intenția sa nu este să ne facă să-l dăm în judecată sau să ne plângem că ne-a provocat o pareză. Pareza, care nu este deloc o joacă, poate dura între șase și opt luni pentru a se vindeca, sau poate să nu se vindece niciodată.

În această situație, cum ar trebui să reacționăm? Să rămânem blânzi și liniștiți, chiar dacă oamenii din jurul nostru ne propun să ne împotrivim. Cum ne influențează acești oameni? Ne îndrumă să urmăm exemplul Domnului Isus în relațiile noastre cu cei din jur, sau ne încurajează să ne revoltăm și să fim nemulțumiți, întrebându-ne de ce nu s-a făcut un CT, de ce nu s-a întâmplat cutare lucru, însă suntem chemați să nu ne opunem celui ce ne face rău, ci să fim *„plini de blândețe față de toți oamenii”*. Chiar și față de medicul stomatolog, trebuie să manifest blândețe.

Ce mai pot face în această situație? Problema există, este un fapt consumat. Dumnezeu ne ajută și ne învață, iar când vin astfel de momente, trebuie să folosim cuvântul și să ne facem blândețea cunoscută de *toți oamenii*. Nu trebuie să vorbim cu un ton nemulțumit la adresa medicului, întrebându-l: *„- Dar ce s-a întâmplat de am rămas cu pareză?”* pentru a-l face să conștientizeze că este vinovat. În schimb, trebuie să ne întrebăm: Ce ne învață Domnul Isus? Ce înseamnă o pareză în comparație cu suferința morții pe cruce? Ce importanță are pareza pentru creșterea mea în răbdare?

Domnul Isus a spus: *„Prietene, ce ai venit să faci, fă!”* Trebuie să ne întrebăm și noi: Cine este vinovat? Medicul sau există o forță ascunsă care a contribuit la apariția parezei și a durerii de dinți la Petru? Și ce ar trebui să facă Petru? Să suporte aceste încercări? *„Răbdarea trebuie să–și facă desăvârșit lucrarea.”* Aceasta este o oportunitate pentru Petru de a crește în răbdare, în gândire și în dragoste. În ciuda durerii și problemelor, el speră să învețe din aceste experiențe.

Pavel, pe de altă parte, găsește bucurie în slăbiciune, nu pentru că ar găsi plăcere în ea, ci pentru că în acele momente Dumnezeu lucrează cu el. El spune: *„Puterea Mea este făcută desăvârșită

în slăbiciune."* Aceasta nu înseamnă că durerea fizică este plăcută, ci că, în momentele de suferință, când nu mai poate lua medicamente și trebuie să rabde, Dumnezeu poate să lucreze în viața lui.

Când vine vorba de blândețe, se pune întrebarea dacă putem rămâne blânzi în fața opoziției. Cum ar trebui să vorbim cu cineva care ne provoacă? Nu ar trebui să-l învinovățim, ci să comunicăm cu el într-un mod care să nu distorsionăm adevărul.

Versetul biblic *„Oricui vrea să se judece cu tine și să–ți ia haina, lasă-i și cămașa"* ne îndeamnă să rămânem în pace și blândețe, chiar și atunci când suntem provocați. Medicul menționat și-a făcut datoria după cunoștințele pe care le avea, la fel cum un mecanic repară o mașină după cunoștințele sale. Este important să înțelegem aceste lucruri.

Domnul Isus ne îndeamnă să mergem mai departe decât simpla pierdere a hainei, să lăsăm și cămașa, pentru a rămâne în pace și a evita nemulțumirea. El ne încurajează să depășim sentimentul de pierdere pentru a nu rămâne blocați în nemulțumire și a menține blândețea în inimile noastre.

Când sunt pus în situația de a pierde ceva, trebuie să îmi schimb gândirea și să ofer mai mult. Domnul intervine, transformând situația, astfel încât să pot rămâne în pace și blândețe. Iuda a venit să-l trădeze pe Domnul Isus, iar El i-a răspuns: *„Prietene, ce vrei să faci, fă."*

Aceasta demonstrează blândețea Sa. Și noi suntem îndemnați să urmăm acest exemplu: *„Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă, mergi cu el două."* Prin această acțiune, rămânem blânzi sau, dacă nu o facem, blândețea se pierde și apar sentimente negative precum amărăciunea și tulburarea, care pot duce la ceartă și asprime. Domnul Isus ne oferă materialele necesare pentru a rămâne blânzi și ușor de înduplecați.

„Celui ce-ți cere dă-i și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine. S-a spus să iubim pe aproapele și să urâm pe vrăjmaș", dar Domnul Isus ne îndeamnă: *„Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă , faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă suprimă și vă prigonesc."* Acesta este modul de a fi asemenea Tatălui nostru ceresc, care este bun atât cu cei răi, cât și cu cei buni, oferind soare și ploaie indiferent de comportamentul lor. Amin.

Blândețea nu se găsește decât în această practică, unde Duhul Sfânt ne ajută, ne îndeamnă și ne călăuzește. Ce trebuie să facem? Să punem în practică aceste învățături. Să ne ajute Domnul să lucrăm zilnic la blândețea noastră, să ne inspirăm din exemplul Domnului Isus și să ne perfecționăm continuu, astfel încât să semănăm tot mai mult cu El. Amin.

Sursa: *Blândețea* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/blandetea